

A LÉT

örök hármassága

— A LÉNYEG —

A LÉT örök hármassÁGa III.

– Az esszencia (a LÉNyEG) –

Bevezető

Ez a könyv nem új tanítást hoz, hanem egy ősi felismerést tesz láthatóvá.

Nem magyarázni akar, hanem emlékeztetni.

Nem rendszert épít, hanem teret nyit és ablakot a szívben.

A Valóság nem kívül kezdődik, és nem is kívül ér véget.

A Valóság ott kezdődik, ahol a figyelem megszületik.

Ott, ahol a gondolat még nem választ szét, és a csend még nem fél önmagától.

A Lét örök hármassága – **ÉN, individuum, szerep*** – nem elmélet, hanem tapasztalat.

Nem filozófiai konstrukció, hanem a tudat természetes mozdulata.

Nem valami, amit meg kell érteni, hanem valami, amit látni lehet.

A szerep az, amit élsz.

Az individuum az, aki átéli.

Az ÉN az, aki mindezt lehetővé teszi.

A legtöbb ember a szerepből indul, és ott is marad: a történetben, amelyet magáról mesél.

A névben, a múltban, a félelmekben, a vágyakban, a döntésekben, a hibákban.

A szerep valóságosnak tűnik, mert a felejtés tökéletes.

De a felejtés nem hiba.

A felejtés a tapasztalás feltétele.

A felejtés az a tér, ahol a Valóság formát ölt, hogy önmagát átélhesse.

A félelem ebből a felejtésből születik.

A szenvedés ebből a felejtésből sűrűsödik.

A keresés ebből a felejtésből indul.

És az ébredés is ebből a felejtésből emelkedik ki.

Ez a könyv nem azt mondja, hogy a szerep rossz.

Nem azt mondja, hogy a személyiség akadály.

Nem azt mondja, hogy a világ illúzió.

Ez a könyv azt mondja:

a szerep szerep,

a személyiség forma,

a világ tükör.

És mindez ugyanabban a térben jelenik meg: az ÉN időtlen ragyogásában.

Ez a könyv nem kívülrre mutat.

Nem ígér mennyet, nem fenyeget pokollal, nem ígér megváltást.

Ez a könyv befelé mutat – oda, ahol a Valóság mindig is jelen volt.

Aki ezt a könyvet olvassa, nem új igazságokat fog találni.

Aki ezt a könyvet olvassa, önmagára fog emlékezni.

Ez a könyv nem útmutató.

Ez a könyv tükör.

És ha egy pillanatra meglátod benne AZt, AKI néz – akkor már megérkeztél.

* Fontos megjegyzés:

Az írásban az egyszerűbb érthetőség és az egyetemesség kedvéért, szándékosan az *ÉN* – *individuum* – *szerep* fogalmi hármását használjuk. Azonban ezeknek van egy különleges, ám mégis egyszerű, specifikusan magyar, önmagát magyarázó metafizikai megfelelője, ami önmagában is megvilágosító jelleggel bír.

- **ÉN** (ÉN+VALÓ, Önvaló, **EGY**)
- **individuum** – magyarul **EGY+ÉN, EGY+ÉN+is+ÉG**
- **szerep** – másképp **szemÉJ, szem+ÉJ+is+ÉG**,

vagyis a szerep kedvéért a sötétségbe, az önmagáról való elfeledkezés ÉJébe, éjszakájába alászállt *látás, azaz szem*.

Az alábbi táblázatban röviden összefoglaljuk az analógiákat:

A könyv terminológiája	Magyar metafizika	Egyéb hagyományok
ÉN	<i>ÉN+VALÓ, Önvaló, EGY</i>	Tiszta Tudat, Szellem
individuum	<i>EGY+ÉN, EGY+ÉN+is+ÉG</i>	Lét, Lélek
szerep	<i>szemÉJ, szem+ÉJ+is+ÉG</i>	Egó, Test

I. fejezet – A hármasság kapuja

A Valóság nem kívül kezdődik. Nem a világ peremén, nem a csillagok mögött, nem a test határain túl.

A Valóság ott kezdődik, ahol a figyelem magunkból megszületik. Ott, ahol a tudat önmagára rányílik. Ott, ahol a csend még nem gondolat, és a gondolat még nem történet.

A Lét örök hármassága – ÉN, individuum, szerep – nem egy elmélet, hanem egy mozdulat. Egy finom, belső átrendeződés, amelyben nem a világ változik meg, csak a nézőpont. És amikor a nézőpont megváltozik, minden más is annak tűnik.

A szerep az, **amit** élünk.

Az individuum az, **aki** átéli.

Az ÉN **AZ**, **aki** mindezt lehetővé teszi.

A legtöbb ember a szerepből indul: a történetből, amelyet magáról mesél.

A név, a múlt, a vágyak, a félelmek, a döntések, a hibák, a remények – mind egyetlen, összefüggő narratívává állnak össze.

A szerep azt mondja: „Én vagyok ez.”

És a világ azt feleli: „Legyen úgy.”

A szerep azonban nem tudja, hogy szerep.

A szerep nem tudja, hogy játszott.

A szerep nem tudja, hogy mulandó.

A szerep csak élni akar, túlélni akar, birtokolni akar, félni akar, remélni akar.

A szerep a félelem és a vágy ritmusára lélegzik.

A szerep fél a haláltól, mert azt hiszi, hogy ő maga hal meg.

Az individuum más.

Az individuum a nézőpont, amelyen keresztül a szerep átélhetővé válik.

Nem személyiség, nem történet, nem múlt.

Az individuum az a tiszta jelenlét, amely minden tapasztalat mögött ott áll, mint a vászon a festmény mögött.

A vászon nem válik a festménnyé, de nélküle nincs festmény.

Az individuum nem válik a szereppé, de nélküle nincs szerep.

És végül ott az ÉN.

Nem mint személy, nem mint lélek, nem mint entitás, hanem mint a Lét önmagára nyíló tere.

Az ÉN nem nézőpont, hanem a nézőpont lehetősége.

Nem tapasztalat, hanem a tapasztalás alapja és tere.

Nem történet, hanem a történet előtti csend.

Az ÉN időtlen.

Az individuum örök.

A szerep mulandó.

A hármasság nem három különálló dolog, hanem egyetlen valóság három arca.

Mint a tenger hulláma, mélysége és határtalansága:

a hullám a szerep,
a mélység az individuum,
a határtalanság az ÉN.

Aki csak a hullámot látja, félni fog.
Aki a mélységet is látja, már nem fél annyira.
Aki felismeri a határtalanságot, az hazatér.

Ez a könyv erről a hazatérésről szól.
Nem arról, hogyan kell eljutni valahová, hanem arról, hogyan lehet felismerni azt, ami mindig is itt volt.
Nem arról, hogyan kell megváltozni, hanem arról, hogyan lehet átlátni azt, ami soha nem volt igazán szilárd.

A hármasság kapuja nem kívül nyílik, hanem magunkban, legbelül.
Nem akkor, amikor keresünk, hanem amikor elfáradunk a keresésben.
Nem akkor, amikor törekszünk, hanem amikor megállunk.
Nem akkor, amikor megértünk valamit, hanem amikor látni kezdünk.

A kapu mindig nyitva volt.
Csak a szerep állt előtte, és azt hitte, ő maga a kapu.

Most azonban a szerep mögé nézünk.
Nem azért, hogy elutasítsuk, hanem hogy meglássuk.
Nem azért, hogy megszabaduljunk tőle, hanem hogy áttetszővé váljon.
Nem azért, hogy kilépünk a játékból, hanem hogy felismerjük: a játék soha nem volt ellenség.

A hármasság kapuja ott nyílik, ahol a félelem elcsitul, és a csend előlép.
Ott, ahol a szerep már nem akar több lenni, csak önmaga.
Ott, ahol az individuum felismeri saját örökségét.
Ott, ahol az ÉN nem válik el többé semmitől.

Ez az első lépés.
Nem előre halad, hanem befelé.
Nem felfelé megy, hanem a mélységbe.
Nem valami felé, hanem önmagad felé.

A kapu nyitva áll.
A kérdés nem az, hogy belépsz-e.
A kérdés az, hogy észreveszed-e, hogy már bent vagy.

II. fejezet – A felejtés mélysége

A felejtés nem hiány. Nem veszteség. Nem törés.

A felejtés a Valóság egyik legfinomabb mozdulata: az ÉN önmagától való ideiglenes elfordulása, hogy a tapasztalás teljes lehessen.

A felejtés nem a tudatlanság állapota, hanem a játék mélységének feltétele.

A felejtés tudat csendes mozdulata, amelyben a határtalanság önként vállalja a határosságot, hogy a végtelen átélhesse a végeket.

A felejtés nélkül nincs történet.

A felejtés nélkül nincs szerep.

A felejtés nélkül nincs félelem, nincs vágy, nincs dráma, nincs sors.

A felejtés nélkül nincs élet.

A felejtés az a pillanat, amikor a tenger elhiszi magáról, hogy hullám.

És a hullám nem tudja, hogy ő a tenger.

A hullám csak azt tudja, hogy emelkedik és süllyed, hogy születik és elhal, hogy formát ölt és a formát elveszíti.

A hullám félelme ebből fakad:

„Ha a forma eltűnik, én is eltűnök.”

A tenger azonban tudja:

„A forma változik, de a víz ugyanaz.”

A felejtés az a pillanat, amikor a víz hullámnak képzelet magát.

És ez a képzelet olyan tökéletes, olyan teljes, olyan mély, hogy a hullám valóságosnak tűnik.

Ez a lila.

A kozmikus játék.

A Valóság önmagára vetett árnyéka, amelyben a fény eljártssza a sötétséget, hogy a ragyogás felismerhető legyen.

A felejtés tehát nem hiba.

A felejtés a játék kezdete.

A felejtés mélysége határozza meg a tapasztalás intenzitását.

Minél mélyebb a felejtés, annál valóságosabbnak tűnik a szerep.

Minél valóságosabbnak tűnik a szerep, annál erősebb a félelem.

Minél erősebb a félelem, annál teljesebb a dráma.

A dráma pedig nem más, mint a tudat önmaga vásznára vetített színháza.

A félelem nem ellenség.

A félelem a felejtés természetes következménye.

A félelem az a tudatállapot, amely akkor születik, amikor a szerep azt hiszi, hogy ő maga a színész.

A félelem azt mondja:

„Ha a történet véget ér, én is véget érek.”

Az ÉN azonban csendben figyel, és tudja:

„A történet véget ér. De én nem vagyok a történet.”

A felejtés tehát nem a Valóság elvesztése, hanem a Valóság elmélyülése a formában.

A felejtés az a tér, ahol a végtelen átéli a végest, ahol a határtalanság átéli a határt, ahol az időtlen átéli az idő mágiáját.

A felejtés nélkül nem lenne mit felismerni.

A felejtés nélkül nem lenne hová visszatérni.

A felejtés nélkül nem lenne ébredés.

A felejtés nem döntés. A felejtés nem akarat. A felejtés nem hiba.

A felejtés a szerep születése.

A szerep akkor születik, amikor a tudat egyetlen pontba sűríti önmagát, és azt mondja:

„Legyek ez.”

És a világ azt feleli:

„Legyen.”

A felejtés pillanatában a határtalanság belép a formába.

A forma pedig azt hiszi, hogy ő maga a határ.

Ez a játék kezdete.

A játék, amelyben a szerep elfelejti, hogy szerep, hogy a felismerés valódi legyen.

A játék, amelyben a félelem valóságosnak tűnik, hogy a szabadság felismerése teljes legyen.

A játék, amelyben a szenvedés sűrűsége megteremti a kegyelem fényét.

A felejtés nem akadály.

A felejtés út.

A felejtés nem sötétség.

A felejtés a fény előtti csend.

A felejtés nem a Valóság elvesztése.

A felejtés a Valóság mélyülése.

És amikor a felejtés beteljesedik, amikor a szerep eléri saját történetének határát, amikor a félelem már nem tud tovább mélyülni, akkor történik meg az, ami nem döntés, nem akarat, nem törekvés:

az **emlékezés**.

Az emlékezés nem visszatérés.

Az emlékezés felismerés.

Az emlékezés annak a felismerése, hogy soha nem távolodtál önmagadtól el.

A felejtés a kapu.

Az emlékezés a kilépés.

A Valóság pedig az, ami mindkettőt magában tartja.

III. fejezet – A félelem szerkezete

A félelem nem ellenség.

A félelem nem hiba.

A félelem nem valami, amit le kell győzni.

A félelem a felejtés árnyéka.

A félelem az a tudatállapot, amely akkor születik, amikor a szerep elhiszi magáról, hogy ő maga a színész.

A félelem annak a félreértésnek a következménye, hogy a történet azonos a létezéssel.

A félelem ott kezdődik, ahol a szerep azt mondja:

„Ha én véget érek, minden véget ér.”

És a világ, amely a szerep nézőpontján keresztül látszik, ezt visszhangozza:

„Vigyázz. Tartsd meg. Véd meg. Ne veszítsd el.”

A félelem így válik a szerep legmélyebb ritmusává.

A félelem az a rezgés, amely minden vágy mögött ott lüktet.

A félelem az a csendes háttérhang, amely minden döntést átszínez.

A félelem az a sűrűség, amelyben a szerep valóságosnak tűnik.

A félelem nem a halálról szól.

A félelem az identitás elvesztéséről szól.

A félelem nem azt mondja: „Meg fogok halni.”

A félelem azt mondja: „Meggzűnök valakinek lenni.”

A félelem tehát nem ontológiai, hanem pszichológiai.

Nem a létezés fél, hanem a történet.

Nem az ÉN fél, hanem a szerep maga a félelem.

A modern ember félelme különösen erős, mert a modern ember felejtése különösen mély.

A modern ember kettős félelemben él:

– fél a semmitől, mert a megsemmisülést végső fájdalomnak hiszi,

– és fél a valamitől, mert ha mégis van folytatás, akkor az ismeretlen, ellenőrizhetetlen, kiszámíthatatlan.

Ez a kettős félelem egy paradox tudatállapotot hoz létre:

„A semmi félelmetes. A valami még félelmetesebb. És nem tudom, melyik az igaz.”

Ez a modern ember egzisztenciális alapélménye.

A materializmus a semmitől való félelmet próbálja csillapítani.

A vallás a valamitől való félelmet próbálja csillapítani.

Mindkettő a félelemre reagál.

Mindkettő a szerep nézőpontjából születik.

Mindkettő a felejtés következménye.

A félelem azonban nem oldódik fel attól, hogy új történetet írunk köré.
A félelem csak akkor oldódik fel, amikor *a szerep áttetszővé válik*.

A félelem szerkezete egyszerű, mégis mély:

1. **Azonosulás** – „Én vagyok a szerep.”
2. **Következmény** – „A szerep halandó.”
3. **Következtetés** – „Én halandó vagyok.”
4. **Tudatállapot, „rezgés”** – félelem.

A félelem tehát nem a halálból fakad, hanem az azonosulásból.

A félelem nem a jövőből fakad, hanem a felejtésből.

A félelem nem a valóságból fakad, hanem a szerep perspektívájából.

A félelem addig létezik, amíg a szerep önmagát valóságosnak hiszi.

A félelem addig létezik, amíg a történet önmagát létezésnek hiszi.

A félelem addig létezik, amíg a hullám elfelejti, hogy tenger.

A félelem nem a halál előjele.

A félelem az ébredés hajnalának a jele.

A félelem nem akadály.

A félelem útjelző.

A félelem megmutatja, hol azonosultál túl mélyen a szereppel.

A félelem megmutatja, hol hiszed azt, hogy a történet te vagy.

A félelem megmutatja, hol vált a játék túl valóságossá.

A félelem nem azt mondja: „Veszélyben vagy.”

A félelem azt mondja: „Elfelejtetted, ki vagy.”

A félelem nem azt mondja: „Meg fogsz halni.”

A félelem azt mondja: „A szerep véget ér, és te azt hiszed, hogy te vagy a szerep.”

A félelem tehát nem ellenség, hanem tanító.

A félelem nem sötétség, hanem jelzés.

A félelem nem a Valóság tagadása, hanem a Valóság felé visszavezető út első lépése.

A félelem ott oldódik fel, ahol a szerep áttetszővé válik.

A félelem ott oldódik fel, ahol a történet már nem azonos a létezéssel.

A félelem ott oldódik fel, ahol a hullám felismeri: ő maga a tenger.

A félelem nem tűnik el.

A félelem átalakul.

A félelemből tisztaság lesz.

A félelemből látás lesz.

A félelemből csend lesz.

A félelem szerkezete egyszerű:

a felejtésből születik, és az emlékezésben oldódik fel.

IV. fejezet – A materializmus mint menekülés

A materializmus első pillantásra egyszerű.

Tiszta.

Világos.

Kiszámítható.

A materializmus azt mondja:

„Csak az anyag létezik. A tudat melléktermék. A halál végpont. A történet véget ér.”

Ez a világbéke sokak számára megnyugtató.

Nem azért, mert a semmi vonzó lenne, hanem mert *a semmi kiszámíthatóbb, mint a bizonytalan valami.*

A semmi nem fenyeget.

A semmi nem ítél.

A semmi nem kér számon.

A semmi csendes.

A semmi egyszerű.

A semmi biztonságosabbnak tűnik, mint egy ismeretlen túlvilág.

A materializmus így válik meneküléssé.

Nem a Valóság elől, hanem a félelem elől.

Nem a transzcendencia elől, hanem a fenyegető narratívák elől.

A materializmus azt mondja:

„*Ha választanom kell a bizonytalan pokol és a biztos semmi között, inkább a semmit választom.*”

Ez nem cinizmus.

Ez önvédelem.

A materializmus mélyen pszichológiai jelenség.

A modern ember nem azért fordul az anyag felé, mert az anyag meggyőző, hanem mert a vallások történetei sok tekintetben félelmetesek.

A vallások évszázadokon át:

- büntető istenképet,
- örök kárhozatot,
- poklot,
- ítéletet,
- fenyegetést,
- örök szenvedést ígértek.

A kollektív psziché mélyén ezek a képek még mindig ott élnek.

A modern ember nem a semmit választja.

A modern ember a fenyegetéstől menekül.

A materializmus így válik immunreakcióvá:
a tudat védekezésévé a túlvilági fenyegetések ellen.

A materializmus azt mondja:
„Nem tudom, mi van a halál után, de bármi is legyen, nem akarok félni tőle.”

Ez a mondat a modern ember egyik legőszintébb imája.

A materializmus azonban nemcsak menekülés, hanem paradox módon *részben igaz* is – de csak a szerep szintjén.

A materializmus azt mondja:
„A személyiség megszületik és meghal.”

És ebben igaza van.

A szerep valóban megszületik.

A szerep valóban meghal.

A szerep valóban eltűnik.

A materializmus ott téved, hogy a szerepet azonosítja a színésszel.

A materializmus a történetet azonosítja a létezéssel.

A materializmus a hullámot azonosítja a tengerrel.

A materializmus igaz a formára.

De nem igaz a formát hordozó térre.

A materializmus igaz a személyiségre.

De nem igaz az individuumra.

A materializmus igaz a történetre.

De nem igaz arra, aki a történetet átéli.

A materializmus tehát nem hamis.

Csak nem teljes.

A materializmus erkölcsi paradoxona különösen érdekes.

Az a materialista ember, aki szeretettel él, gyakran tisztább etikát követ, mint a vallásos, aki jutalomért vagy félelemből cselekszik. Aki a kondicionált üdvösségért cselekszik.

A jutalomért végzett jóság: kereskedelem.

A büntetéstől való félelemből végzett jóság: kényszer.

A belső integritásból fakadó jóság: valódi etika.

Az a materialista ember, aki így szeret, gyakran nem vár semmit.

Nem fél semmitől.

Nem számol kozmikus következményekkel.

A szeretete nem stratégia.

A szeretete nem alku.

A szeretete nem menekülés.

A szeretete tiszta.

Ez a materializmus egyik legszebb paradoxona:
a semmiben hívó ember gyakran közelebb áll a Valósághoz, mint az, aki a kondicionált
mennyországért él.

A materializmus mégis szorongást termel.

Miért?

Mert a materializmus nem ad választ az identitás kérdésére.

A materializmus azt mondja:

„A halál után nincs semmi.”

De nem mondja meg:

- mi az „én”,
- miért létezik,
- miért szenved,
- miért szeret,
- miért fél,
- miért keres értelmet.

A materializmus megszabadít a pokoltól,
de magára hagy a semmivel.

A materializmus felszabadít a fenyegetéstől,
de nem ad helyette semmit.

A materializmus elutasítja a túlvilágot,
de nem ad választ arra, hogy ki az, aki elutasít.

A materializmus így válik a modern ember tragikus kompromisszumává:
menekülés a félelem elől,
amely új félelmet szül.

A materializmus végső paradoxona egyszerű:

a félelemből születik – a félelemtől véd – de végül mégis félelmet (*fél-elemet*) termel.

A materializmus a szerep igazságát abszolútnak veszi.

A materializmus a felejtést végső valóságnak hiszi.

A materializmus a hullámot tekinti a tengernek.

A materializmus nem rossz.

A materializmus nem tévedés.

A materializmus nem ellenség.

A materializmus a felejtés egyik formája.

És minden felejtés – előbb vagy utóbb – emlékezésbe fordul.

V. fejezet – A szerep áttetszővé válása

A szerep nem ellenség.

A szerep nem akadály.

A szerep nem valami, amit le kell vetni, el kell hagyni, vagy meg kell haladni.

A szerep a tapasztalás formája.

A szerep az a hullám, amelyen keresztül a tenger megmutatja önmagát.

A szerep az a történet, amelyben a Valóság átéli saját végtelenségének egyetlen pontját.

A szerep akkor válik problémává, amikor elfelejti, hogy szerep.

A szerep akkor válik szenvedéssé, amikor azt hiszi, hogy ő maga a színész.

A szerep akkor válik félelemmé, amikor a történet azonosítja magát a létezéssel.

A szerep áttetszővé válása nem a szerep megszűnése.

A szerep áttetszővé válása az a pillanat, amikor a történet már nem takarja el a teret, amelyben megjelenik.

A szerep áttetszővé válása az ébredés kezdete.

A szerep áttetszővé válása nem döntés.

Nem akarat.

Nem technika.

Nem spirituális gyakorlat.

A szerep áttetszővé válása történés.

A szerep áttetszővé válása az a finom, belső mozdulat, amelyben a tudat elkezd látni önmagát.

Ez a pillanat nem látványos.

Nem drámai.

Nem ünnepélyes.

Ez a pillanat csendes.

Finom.

Alig észrevehető.

A szerep áttetszővé válása akkor kezdődik, amikor a félelem már nem tud mélyebbre menni.

Amikor a történet már nem tud újabb fordulatot kínálni.

Amikor a vágyak már nem tudnak új ígéretet adni.

Amikor a szenvedés már nem tud új magyarázatot találni.

A szerep áttetszővé válása akkor kezdődik, amikor a szerep elfárad önmagában.

A szerep áttetszővé válása nem azt jelenti, hogy a személyiség eltűnik.

A személyiség megmarad.

A gondolatok megmaradnak.

Az érzelmek megmaradnak.

A test megmarad.
A világ megmarad.

Ami eltűnik, az az azonosulás.

Ami eltűnik, az a tévedés.

Ami eltűnik, az a félreértés, hogy „én vagyok a szerep”.

A szerep áttetszővé válása azt jelenti, hogy a történet már nem takarja el a teret.

A szerep áttetszővé válása azt jelenti, hogy a hullám felismeri: ő maga a tenger.

A szerep áttetszővé válása azt jelenti, hogy a félelem elveszíti a gyökerét.

A félelem nem tűnik el.

A félelem átalakul.

A félelemből tisztaság lesz.

A félelemből látás lesz.

A félelemből csend lesz.

A szerep áttetszővé válásának legmélyebb példája a Buddha.

A Buddha nem az, aki kilépett a játékból.

A Buddha nem az, aki megszüntette a szerepet.

A Buddha nem az, aki elhagyta a világot.

A Buddha az, aki látja a szerepet.

A Buddha az, aki tudja, hogy a szerep szerep.

A Buddha az, aki átéli a történetet, de nem azonosul vele.

A Buddha is érez.

A Buddha is gondolkodik.

A Buddha is cselekszik.

A Buddha is szenvedhet fizikai szinten.

A különbség nem a tapasztalatban van.

A különbség a nézőpontban van.

A Buddha nem a szerepben él, hanem a szerepen keresztül.

A Buddha nem a történetben él, hanem a történet terében.

A Buddha nem a hullámként él, hanem a hullámon keresztül.

A Buddha is szerep.

A felébredés is szerep.

A megvilágosodás is szerep.

A különbség az, hogy *ez a szerep már áttetsző.*

A szerep áttetszővé válása nem a világ elhagyása.

A szerep áttetszővé válása a világ tisztán látása.

A szerep áttetszővé válása nem a személyiség megszüntetése.

A szerep áttetszővé válása a személyiség átlátása.

A szerep áttetszővé válása nem a szenvedés tagadása.

A szerep áttetszővé válása a szenvedés természetének felismerése.

A szerep áttetszővé válása nem a félelem legyőzése.

A szerep áttetszővé válása annak felismerése, hogy a félelem a felejtésből születik.

A szerep áttetszővé válása nem a Valóság keresése.

A szerep áttetszővé válása annak felismerése, hogy a Valóság mindig is jelen volt.

A szerep áttetszővé válása nem út.

A szerep áttetszővé válása felismerés.

A felismerés pedig nem más, mint *az ÉN csendes visszatérése önmagába.*

VI. fejezet – A lila: a kozmikus játék mélysége

A Valóság nem statikus.

A Valóság nem mozdulatlan.

A Valóság nem egy végső, változatlan állapot.

A Valóság mozdulat.

A Valóság játék.

A Valóság önmagára nyíló tánc.

A lila – a kozmikus játék – nem metafora.

A lila a Valóság működésének legmélyebb leírása.

A lila az a mozdulat, amelyben a határtalanság formát ölt, hogy önmagát átélhesse.

A lila nem illúzió.

A lila nem hazugság.

A lila nem valami, amit le kell leplezni.

A lila a Valóság kreatív önkifejezése.

A lila az a pillanat, amikor a végtelen hullámmá válik, hogy átélhesse saját formáját.

A lila az a pillanat, amikor a csend történetté válik, hogy átélhesse saját hangját.

A lila az a pillanat, amikor az ÉN individuumként jelenik meg, hogy átélhesse saját nézőpontját.

A lila nem a Valóság ellentéte.

A lila a Valóság játéka.

A lila mélysége a felejtés mélységétől függ.

Minél mélyebb a felejtés, annál valóságosabbnak tűnik a szerep.

Minél valóságosabbnak tűnik a szerep, annál erősebb a dráma.

Minél erősebb a dráma, annál teljesebb az ébredés.

A lila nem lenne teljes, ha a szerep tudná, hogy szerep.

A lila nem lenne teljes, ha a történet tudná, hogy történet.

A lila nem lenne teljes, ha a félelem tudná, hogy csak a felejtés árnyéka.

A lila mélysége abban áll, hogy a felejtés tökéletes.

A lila szépsége abban áll, hogy az emlékezés elkerülhetetlen.

A lila nem csapda.

A lila kör.

A lila nem börtön.

A lila mozdulat.

A lila nem azért létezik, hogy eltévedj benne.

A lila azért létezik, hogy felismerd: soha nem tévedtél el.

A lálában a szenvedés sem ellenség.

A szenvedés nem büntetés.

A szenvedés nem hiba.

A szenvedés nem valami, amit el kell kerülni.

A szenvedés a felejtés legsűrűbb pontja.

A szenvedés az a rezgés, ahol a szerep a legvalóságosabbnak tűnik.

A szenvedés az a tér, ahol a történet a legszorosabban tapad az identitáshoz.

A szenvedés nem a Valóság tagadása.

A szenvedés a Valóság mélyülése a formában.

A szenvedés nem azt mondja: „Baj van.”

A szenvedés azt mondja: „Túl mélyen azonosultál.”

A szenvedés nem azt mondja: „Veszélyben vagy.”

A szenvedés azt mondja: „Elfelejtetted, ki vagy.”

A szenvedés nem a vég.

A szenvedés a fordulópont.

A szenvedés az a hely, ahol a szerep már nem tud tovább menni, és ezért áttetszővé válik.

A szenvedés az a hely, ahol a félelem már nem tud mélyebbre jutni, és ezért elenged téged.

A szenvedés az a „hely”, ahol a történet már nem tud új magyarázatot adni, és ezért megnyílik a csend.

A szenvedés nem akadály.

A szenvedés kapu.

A lálában a test sem akadály.

A test nem börtön.

A test nem korlát.

A test nem valami, amit le kell győzni.

A test kapu.

A test az a forma, amelyen keresztül a tudat átéli a világot.

A test az a tér, ahol a felejtés tapasztalattá válik.

A test az a pont, ahol a Valóság anyagivá sűrűsödik.

A test nem ellenség.

A test a játék része.

A test fájdalma nem büntetés.

A test fájdalma a sűrűség jele.

A test fájdalma az a pont, ahol a tudat túl közel hajolt a formához.

A test gyógyulása nem cél.

A test gyógyulása felismerés.

A test gyógyulása annak felismerése, hogy a forma nem azonos a létezéssel.

A test nem akadály a Valóság felé.

A test a Valóság egyik arca.

A lílában a valódi szeretet nem érzélem.

A valódi szeretet nem vágy.

A valódi szeretet nem kötődés.

A valódi szeretet nem hiány.

A valódi szeretet látás.

A valódi szeretet annak felismerése, hogy a másik ugyanaz a tér, amelyben te is létezel.

A valódi szeretet annak felismerése, hogy nincs „másik”.

A valódi szeretet annak felismerése, hogy a hullámok különböznek, de a víz ugyanaz.

A valódi szeretet nem a szerep tulajdonsága.

A valódi szeretet az ÉN természetes ragyogása.

A valódi szeretet nem valami, amit adni kell.

A valódi szeretet az, ami akkor marad, amikor a félelem elcsitul.

A valódi szeretet nem cél.

A valódi szeretet nem következmény.

A valódi szeretet az emlékezés magva a Szívben.

A lílá végső szépsége abban áll, hogy a játék soha nem volt elkülönült a játékostól.

A szerep soha nem volt elkülönülve a színésztől.

A hullám soha nem volt külön a tengertől.

A lílá nem arról szól, hogy eljuss valahová.

A lílá arról szól, hogy felismerd: mindig is ott voltál.

A lílá nem arról szól, hogy megtaláld a Valóságot.

A lílá arról szól, hogy felismerd: a Valóság soha nem vezett el.

A lílá nem arról szól, hogy felébredj.

A lílá arról szól, hogy felismerd: sohasem aludtál el.

A lílá a Valóság játéka önmagával.

A lílá a Valóság tánca önmagában.

A lílá a Valóság mozdulata önmagáért.

És amikor ezt felismered, a játék nem ér véget.

Csak áttetszővé válik.

VII. fejezet – A hármasság egysége

A Valóság nem osztható három részre.

A Valóság nem három különálló szint összességéből áll.

A Valóság nem három, egymástól különböző létezőből épül fel.

A Valóság EGY.

A hármasság ennek az egynek a három nézőpontja.

Három arca.

Három rezdülése.

Három módja annak, ahogyan a Lét önmagát átéli.

Az ÉN a tér.

Az individuum a *nézőpont*.

A szerep a *forma*.

A tér nélkül nincs nézőpont.

A nézőpont nélkül nincs forma.

A forma nélkül nincs tapasztalás.

A három nem külön van.

A három együtt van.

A három egyetlen mozdulat.

A hármasság nem szerkezet.

A hármasság egyetlen ritmus.

Az ÉN időtlen.

Az individuum örök.

A szerep mulandó.

De az időtlenség nem nyilvánulhat meg idő nélkül.

Az örökkévalóság nem nyilvánulhat meg változás nélkül.

A mulandóság nem nyilvánulhat meg tér nélkül.

Az ÉN nem magasabb rendű, mint az individuum.

Az individuum nem magasabb rendű, mint a szerep.

A szerep nem alacsonyabb rendű, mint az ÉN.

A hármasság nem hierarchia.

A hármasság egység. EGY és ÉG.

A szerep nem „alacsonyabb rendű”, mert nélküle nincs tapasztalás.

Az individuum nem „köztes lépcső”, mert nélküle nincs nézőpont.

Az ÉN nem „végső cél”, mert nélküle nincs semmi, ami cél lehetne.

A hármasság nem út.

A hármasság természet.

A szerep a forma, amelyben a Valóság sűrű, tapintható valósággá válik.
Az individuum a nézőpont, amelyen keresztül a forma átélhetővé lesz.
Az ÉN a tér, amelyben minden megjelenik.

A szerep azt mondja: „Én *valaki* vagyok.”
Az individuum azt mondja: „Én vagyok AZ, AKI átéli.”
Az ÉN azt mondja: „ÉN VAGYOK.”

A szerep a történet.
Az individuum a jelenlét.
Az ÉN a csend.

A szerep változik.
Az individuum figyel.
Az ÉN ragyog.

A szerep fél.
Az individuum lát.
Az ÉN van.

A három együtt alkotja a tapasztalást.
A három együtt alkotja a világot.
A három együtt alkotja azt, amit „én”-nek nevezel – különböző mélységekben.

Te ez az ÉN VAGY.

A hármasság egysége akkor válik világossá, amikor a szerep áttetszővé válik.
Nem tűnik el.
Nem szűnik meg.
Csak már nem takarja el a teret, amelyben megjelenik.

A szerep áttetszővé válásakor az individuum előlép.
A nézőpont tisztává válik.
A jelenlét élessé, intenzívvé válik.
A félelem gyökere láthatóvá lesz.

És amikor a nézőpont is áttetszővé válik, akkor az ÉN ragyogása nyilvánvalóvá lesz.
Nem mint új felismerés.
Nem mint új tudás.
Nem mint új tapasztalat.

Hanem mint az, ami *mindig* is ott volt.

A hármasság egysége nem új állapot.
A hármasság egysége annak felismerése, hogy valójában soha nem volt kettősség, elkülönültség.

A hármasság egysége nem azt jelenti, hogy a szerep eltűnik.
A szerep megmarad – de már nem te vagy.
A hármasság egysége nem azt jelenti, hogy az individuum megszűnik.
Az individuum megmarad – de már nem különálló.

A hármasság egysége nem azt jelenti, hogy az ÉN „megjelenik”.

Az ÉN nem jelenik meg – az ÉN mindig is jelen volt.

A hármasság egysége azt jelenti, hogy a három többé nem különbözik.

A hármasság egysége azt jelenti, hogy a három ugyanannak a Valóságnak három arca.

A hármasság egysége azt jelenti, hogy a hullám, a mélység és a tenger ugyanaz a víz.

A szerep a víz formája.

Az individuum a víz nézőpontja.

Az ÉN a víz természete.

A víz nem válik szét.

A víz nem oszlik meg.

A víz nem különül el.

A víz EGY.

A hármasság egysége a Valóság legmélyebb felismerése:

hogy nincs külön „én” és „világ”,

nincs külön „szerep” és „színész”,

nincs külön „kereső” és „keresett”.

A hármasság egysége annak felismerése, hogy minden ugyanabból a térből születik, ugyanabban a térben jelenik meg, és ugyanabba a térbe tér vissza.

A hármasság egysége annak felismerése, hogy a Valóság nem három részből áll – hanem egyetlen, oszthatatlan ragyogásból, amely háromféleképpen tükröződik.

A hármasság egysége annak felismerése, hogy soha nem voltál különálló.

Soha nem voltál elveszett.

Soha nem voltál távol.

A hármasság egysége annak a felismerése, hogy mindig is itthon voltál.

VIII. fejezet – A hazatérés csendje

A hazatérés nem mozdulat.

A hazatérés nem út.

A hazatérés nem változás.

A hazatérés felismerés.

A hazatérés annak felismerése, hogy soha nem mentél el.

A hazatérés annak felismerése, hogy a keresés mindig is a megtaláltság terében zajlott.

A hazatérés annak felismerése, hogy a Valóság nem cél, hanem alap.

A hazatérés nem visszatérés valahová.

A hazatérés annak felismerése, hogy nem volt hová visszatérni.

A hazatérés nem új állapot.

A hazatérés annak felismerése, hogy minden állapot ugyanabban a térben jelenik meg.

A hazatérés csendje nem a gondolatok hiánya.

A hazatérés csendje nem a világ elnémulása.

A hazatérés csendje nem a személyiség megszűnése.

A hazatérés csendje az a tér, amelyben minden gondolat megjelenik.

A hazatérés csendje az a háttér, amelyben minden hang megszületik.

A hazatérés csendje az a ragyogás, amelyben minden történet lejátszódik.

A csend nem a hang ellentéte.

A csend a hang alapja.

A csend nem a gondolat ellentéte.

A csend a gondolat tere.

A csend nem a világ tagadása.

A csend a világ mélysége.

A hazatérés pillanata nem látványos.

Nem ünnepélyes.

Nem drámai.

A hazatérés pillanata olyan egyszerű, hogy a szerep gyakran észre sem veszi.

A hazatérés pillanata olyan természetes, hogy a személyiség nem tudja megmagyarázni.

A hazatérés pillanata olyan csendes, hogy csak az ÉN hallja.

A hazatérés pillanata az, amikor a félelem elengedi önmagát.

A hazatérés pillanata az, amikor a vágy elveszíti a súlyát.

A hazatérés pillanata az, amikor a történet áttetszővé válik.

A hazatérés pillanata az, amikor a szerep már nem akar több lenni, csak önmaga.
A hazatérés pillanata az, amikor az individuuum felismeri saját örökkéVALÓságát.
A hazatérés pillanata az, amikor az ÉN nem válik el többé semmitől.

A hazatérés nem azt jelenti, hogy a világ megváltozik.

A világ ugyanaz marad.

A test ugyanaz marad.

A személyiség ugyanaz marad.

A történet ugyanaz marad.

Ami megváltozik, az a nézőpont.

Ami megváltozik, az a fény.

Ami megváltozik, az a tér.

A világ nem lesz más.

A világ áttetszővé válik.

A test nem lesz más.

A test kapuvá válik.

A személyiség nem lesz más.

A személyiség szereppé válik.

A történet nem lesz más.

A történet játékká válik.

A félelem nem tűnik el.

A félelem átalakul.

A félelemből tisztaság lesz.

A félelemből látás lesz.

A félelemből csend lesz.

A hazatérés nem a szerep vége.

A hazatérés a szerep áttetszővé válása.

A hazatérés nem a személyiség megszűnése.

A hazatérés a személyiség átlátása.

A hazatérés nem a világ elhagyása.

A hazatérés a világ tisztán látása.

A hazatérés nem a szenvedés tagadása.

A hazatérés a szenvedés természetének felismerése.

A hazatérés nem a félelem legyőzése.

A hazatérés annak felismerése, hogy a félelem a felejtésből születik.

A hazatérés nem a Valóság keresése.

A hazatérés annak felismerése, hogy a Valóság mindig is jelen volt.

A hazatérés végső egyszerűsége abban áll, hogy nincs mit tenni.

Nincs mit elérni.

Nincs mit megtartani.

Nincs mit elengedni.

A hazatérés nem a cselekvésben van.

A hazatérés a *látás*ban van.

A hazatérés nem a törekvésben van.

A hazatérés a felismerésben van.

A hazatérés nem a változásban van.

A hazatérés a változatlanban van.

A hazatérés nem a jövőben van.

A hazatérés a jelenben van.

A jelen pedig nem egy pillanat – a jelen magunk a tér.

A jelen az ÉN tere.

A hazatérés végső felismerése egyszerű:

Nem te térsz haza.

A Valóság tér vissza önmagába – rajtad keresztül, önmagadban.

Nem te ébredsz fel.

A tudat ébred önmagára – a te nézőpontodon át.

Nem te találod meg a Valóságot.

A Valóság ismeri fel önmagát – a te történetedben.

A hazatérés nem a szerep jutalma.

A hazatérés a Valóság természete.

A hazatérés nem cél.

A hazatérés alap.

A hazatérés nem mozdulat.

A hazatérés ragyogás.

A hazatérés nem valami, amit elérsz.

A hazatérés az, ami mindig is te voltál.

Aki mindig is vagy. Minden oktan ok. A Forrás. A VAGYOK.

A Valóság EGYetlen mozdulata

A Lét örök hármassága – ÉN, individuum, szerep – nem három különálló igazság, hanem az EGYetlen Valóság három arca.

A könyv minden fejezete ezt a mozdulatot járta körül: a felejtés mélységét, a félelem szerkezetét, a szerep áttetszővé válását, a lila játékát, és végül az egység csendjét.

Most, a végén, minden visszatér ugyanahhoz a ponthoz:

a Valóság soha nem volt távol.

A Valóság soha nem volt elérendő cél.

A Valóság mindig is jelen volt – csak a nézőpont volt elfordulva.

A szerep az, amit élsz.

Az individuum az, aki átéli.

Az ÉN az, aki mindezt lehetővé teszi.

A szerep félelme a felejtésből születik.

Az individuum tisztasága az emlékezésből születik.

Az ÉN ragyogása időtlen – nem születik és nem múlik.

A felejtés nem hiba.

A felejtés a játék kezdete.

A felejtés az a tér, ahol a Valóság formát ölt, hogy átélhesse önmagát.

A félelem nem ellenség.

A félelem a felejtés árnyéka.

A félelem az a tudatállapot, az a rezgés, amely akkor születik, amikor a szerep azt hiszi, hogy ő maga a színész.

A szenvedés nem büntetés.

A szenvedés a sűrűség.

A szenvedés az a pont, ahol a történet túl valóságosnak tűnik – és ezért megnyílik a lehetőség az áttetszősége, a visszatérésre, az emlékezésre.

A szeretet nem érzelem.

A szeretet látás.

A szeretet annak felismerése, hogy a másik ugyanabból a térből születik, mint te.

A megvilágosodás nem cél.

A megvilágosodás nem állapot.

A megvilágosodás nem kiváltság.

A megvilágosodás a szerep áttetszővé válása.

A megvilágosodás annak felismerése, hogy a hullám tenger.

A megvilágosodás annak felismerése, hogy a történet nem azonos a létezással.

A lila – a kozmikus játék – nem illúzió, hanem mozdulat.

A lila az a tánc, amelyben a Valóság önmagából önmagára kivetül, hogy önmagát átélhesse.

A lila nem csapda, hanem kör.

A lila nem börtön, hanem dallam és ritmus.

A hármasság egysége pedig nem új felismerés, hanem az, ami mindig is ott volt:
a tér, a nézőpont és a forma ugyanannak a Valóságnak három rezdülése.

A szerep nem tűnik el.

A szerep áttetszővé válik.

A személyiség nem szűnik meg.

A személyiség szereppé válik.

A világ nem változik meg.

A világ tisztává válik.

A hazatérés nem mozdulat.

A hazatérés felismerés.

A hazatérés annak felismerése, hogy soha nem mentél el.

A Valóság nem kívül van.

A Valóság nem távol létezik.

A Valóság nem elérendő valami.

A Valóság az, aki és ami néz.

A Valóság az, aki és ami átél.

A Valóság az, aki és ami van.

És amikor ezt felismered, nem történik semmi rendkívüli.

Csak a csend válik mélyebbé.

Csak a fény válik tisztábbá.

Csak a világ válik áttetszőbbé.

A hármasság nem tanítás.

A hármasság nem rendszer.

A hármasság nem út.

A hármasság a Valóság egyetlen mozdulata – amelyet most már látsz.

Nem csak az elméddel. A Szíveddel.

Utóhang

Minden könyv lezárul egyszer, de a Valóság, amelyről beszél, nem zárul le soha.

Ez a könyv sem végpont, sem cél, sem befejezés.

Ez a könyv egy mozdulat volt – egy finom elfordulás a történettől a tér felé, a szereptől a látás felé, a félelemtől a csend felé.

A szavak elvégezték a dolgukat.

A gondolatok kirajzolták a formát.

A fejezetek megmutatták a mozdulatot.

De a Valóság nem a szavakban van.

A Valóság nem a gondolatokban van.

A Valóság nem a fejezetekben van.

A Valóság abban a térben van, amelyben olvastad őket.

A Valóság abban a csendben van, amely a mondatok között tebenned megnyílt.

A Valóság abban a felismerésben van, amely nem a könyvből jött, hanem belőled.

Ez a könyv csak tükröt tartott.

A fény, amely megjelent benne, a tiéd volt.

A hármasság – ÉN, individuum, szerep – nem tanítás, hanem természet.

Nem valami, amit el kell sajátítani, hanem valami, amit észre lehet venni.

Nem valami, amit hinni kell, hanem valami, amit látni lehet.

Ha egy pillanatra megérezted, hogy a szerep nem te vagy,

ha egy pillanatra megérezted, hogy a félelem nem a létezésből fakad,

ha egy pillanatra megérezted, hogy a csend nem hiány, hanem alap,

akkor ez a könyv már betöltötte a szerepét.

Nem azért, mert újat adott,

hanem mert elvett valamit:

a tévedést, hogy távol vagy attól, aki vagy.

A Valóság nem változott meg attól, hogy elolvastad ezt a könyvet.

A Valóság nem lett több, nem lett kevesebb.

A Valóság nem jött közelebb, és nem ment távolabb tőled.

Ami változott, az a nézőpont.

Ami változott, az a fény.

Ami változott, az a tér.

A világ ugyanaz maradt – csak áttetszőbb lett.

A történet ugyanaz maradt – csak könnyebb lett.

A szerep ugyanaz maradt – csak már nem takar el.

A Valóság mindig is itt volt.

A kérdés soha nem az volt, hogy megtalálod-e.

A kérdés az volt, hogy észreveszed-e.

Ez az utóhang egy csendes meghajlás a Valóság előtt, amely a szavakon túl ragyog.

Annak a felismerése, hogy a könyv, amelyet a kezében tartasz, nem kívülről szólt hozzád, hanem belülről.

A Valóság nem tanítható.

A Valóság csak felismerhető.

És ha egyetlen pillanatra is felderengett benned AZ, AKI néz –
akkor már hazatértél.

A többi: **játék.**

A kiadványról

A mű szerzője és kiadója

AZ EGY - transzmEnta kiadó – 2026. április 20.

© **A LÉT örök hármassÁGa – III. könyv** | Legfrissebb elektronikus változat: 2026-04-20.

Megjelent és letölthető kiadványok

<http://transzmenta.fazekas.info/kiadvanyok/>

Jogi nyilatkozat

Ezen elektronikus kiadvány tartalmának, valamint elektronikus és/vagy nyomtatott másolatainak a kereskedelmi célú felhasználása a Szerző és a Kiadó által nem engedélyezett. Személyes felhasználásra azonban ezen mű módosítás nélkül, jelenlegi formájában ingyenesen másolható, továbbadható, olvasásra kinyomtatható.